

Nato mi je pokazal reko žive vode, bleščečo kakor kristal, ki je izvirala od prestola Boga in Jagnjeta. Po sredi njegove ulice in na obeh straneh reke pa raste drevo življenja, ki dvanajstkrat rodi in daje svoj sad vsak mesec. Listje tega drevesa je zdravilo narodom.

Nobenega prekletstva ne bo več.

*V njem bo prestol Boga in Jagnjeta,
ki mu bodo služili njegovi služabniki.*

Gledali bodo njegovo obličje in njegovo ime bo na njihovih čelih.

*Noči ne bo več in ne bodo potrebovali ne luči svetilke ne sončne luči,
kajti razsvetljeval jih bo Gospod Bog in kraljevali bodo na veke vekov.*

(Raz 22,1-5)

Predragi,

pišem vam in nosim v srcu obraz vsakega izmed vas, malih in velikih. Pišem vam, ker bi rada dosegla vsakega posebej in skupaj z vami vse Bratstvo, predvsem tiste, ki iz prve roke izkušajo okužbo ali imajo sorodnike in prijatelje, ki jim je virus nepričakovano spremenil življenje, ne samo v navadah, ampak tudi s krhkostjo in strahom, ki spremljata izkušnjo bolezni in soočenja s smrtjo.

Pišem vam, ker želim vse spomniti, da je v tem trenutku »videti« pomembnejše kakor »vedeti«. Vedenje in spoznanje nam dajeta iluzijo, da imamo nekaj v rokah, pod nadzorom. Iščemo odgovore na »zakaj«, pa vendar bi se morda morali usmeriti k drugi obliki spoznavanja, ki jo imenujemo »preoblikovanje«.

»Resnična krhkost ni v izgubi lastne oblike, ampak v nesprejetju, da nimamo druge.« (S. Tempia)

V teh dneh, ko so se naše vsakodnevne dejavnosti ustavile, izkušamo delovanje Svetega Duha, ki je luč, ki je moč spremenjenja. Zaradi njegovega delovanja v srcu vsakega od nas lahko vidimo v notranjost, vidimo preko, vidimo visoko.

Vidimo, kako stari človek, za katerega smo mislili, da smo ga vsaj malo udomačili, plane v trgovino, da bi si nabral malo hrane iz strahu, da ne bi umrl od lakote, in tako tvega, da bi umrl zaradi okužbe z virusom v množici na blagajni. Vidimo, da meja med vrednostjo življenja in zaskrbljenostjo zaradi gospodarskih izgub, ni vedno tako jasna. Vidimo, da je tisto, kar daje smisel našim dnevom, danes označeno za »nepotrebno«. Vidimo, kako smo zaradi tega »nepotrebnega« spravili v lakoto celotne narode na drugih kontinentih in izsušili velik del planeta. Danes vidimo, kako lahko živimo z malim, z bistvenim in kako nam še vedno ne bo primanjkovalo ničesar.

Vidimo tudi, kako se najboljše v vsakem pokaže v pomanjkanju, vidimo, kako številni brez obveznosti izkazujejo solidarnost, nudijo svojo prisotnost, služenje in pozornost. Vidimo, kako je popolna predanost številnih zdravnikov in drugih zdravstvenih delavcev velik dar tega časa za celotno skupnost. Vidimo, kako je odgovornost do drugih prvo znamenje dejavnega državljanstva. Vidimo, kako krščanske skupnosti, kljub temu da so se morale odpovedati skupnemu obhajanju evharistije, živijo ta čas kot resnični post in se spominjajo, kako je Izrael 40 let hodil v puščavi, da bi se naučil ljubiti obljubljeno deželo, še preden bi vstopil vanjo, tako kot je bil Kristus preizkušan 40 dni, da bi se pokazalo, da je res Sin in ne suženj.

Mislím, da je lahko ta čas »samotiščá« resnično dragocen – da molimo, razmišljamo, globlje prislúhnemo Božji Besedi ter bratom in sestram, da bi delili to, kar imamo, prek dejanj ljubezni, da bi molili za tiste narode, ki že leta bojujejo druge vojne, vojne, ki jih ni mogoče rešiti

tako, da se za nekaj časa skrijejo v hiše, saj so te bombardirane ali izropane in morajo iz njih bežati. V mislih imam Sirijo, Jemen, Južni Sudan, Eritrejo in Etiopijo, spor med Izraelom in Palestino, Nigerijo, Srednjeafriško republiko in Demokratično republiko Kongo, Ugando, Afganistan, Ukrajino. V mislim imam številne brate in sestre, ki so še vedno v verigah, zaslužjeni in trpinčeni v taboriščih Libije, medtem ko še naprej zapuščajo domove in se podajajo čez Sredozemlje ter umirajo v tišini Zahoda, ki je hipnotiziran spričo izbruha virusa. Ponovno odkrivamo, da je naše življenje vredno veliko več kot življenje tistih, ki se rodijo na južni polobli sveta. Gre za neravnovesje, ki ga občutimo tudi »sredi vojne«.

Nihče od nas si ne more privoščiti razkošja, da bi v primeru okužbe zavrnil neverjetno pomoč, ki nam je zagotovljena – iz spoštovanja do lastnega življenja in do tistih, ki nam želijo dobro. Lahko pa vse to živimo z neizmerno hvaležnostjo, ne da bi kar koli jemali za samoumevno ali da nam pripada in ne da bi se niti za trenutek prepustili misli: »Pomembno je, da preživim jaz in da preživijo moji«. Vse to lahko živimo v pričakovanju možnosti, ko bomo lahko vrnili enako pravico in priznali enake pravice vsem tistim, še posebej otrokom, ki umirajo za pljučnico pred zaprtimi zidovi naših meja in na grških otokih sredi še ene zime v izgnanstvu, v katero sta jih prignala revščina in preganjanje. Vse to lahko živimo ne z upanjem, da bo vse hitro minilo in bomo spet lahko živeli kakor prej, ampak v želji, da bi videli, katere nove poti bratstva in podelitve lahko rodi ta situacija.

Gospod naj nam nakloni oči, da bi videli, kako bolečina vedno rodi neverjetno moč ustvarjalnosti in solidarnosti. Cerkev, ki je na težki poti prenove, je v tem času slečena vseh znamenj učinkovitosti in moči. Ostaja bistveno, ostajamo Telo, občestvo, sinovi Sina, ostajamo upanje, znamenje vstajenja, ko živimo bolečino ne kot kazen ali napako na poti, ampak kot obliko življenja, kot neverjetno nosečnost novih možnosti, prehajanja shem, tudi pastoralnih, v katere smo se zabarikadirali.

Sveto pismo nam v številnih zgodbah kaže, da preizkušnja nikoli ni test (1 Mz 22; 1 Mz 32,23-33; 2 Mz 20,20; Zah 13,9; Jn 8,13; Mr 14,36; ...), ampak iniciacija. Ostanimo v tišini, potopljeni v evangelije, ki nam jih podarja liturgija, saj želimo skupaj prositi Gospoda, da nam pokaže, v katero novost smo lahko vpeljani. Živimo te dni kakor čas probacije in prosimo Svetega Duha, že sedaj, za svobodo srca in misli, da se ne bi vrnili v staro takoj, ko bo minila nevarnost, ampak da bi odgovorili na novo življenje, ki je vedno sad velike noči.

Moje misli gredo še posebej k vsem zakoncem, ki pričakujejo rojstvo otroka, in zaročencem, ki so se želeli v tem času poročiti. Tako kot Marija in Jožef se tudi vi odpravite proti Betlehemu, zapustite Nazaret, idejo, kako bi se stvari morale odviti. Betlehem je »hiša kruha«, hiša občestva, podelitve. Skupaj izpovedujemo vero v Jezusovo Besedo, zaradi katere tisti, ki izgubi, najde (prim. Lk 9,24). Skupaj se odprimo čudenju nad še večjim, globljim in bolj odraslim občestvom.

Bratski poziv gre vsem tistim, ki bodo zaradi krize utrpeli večjo delavno in gospodarsko škodo. V Bratstvu naj nikomur ne manjka potrebnega – zato si v svobodi in zaupanju sporočimo naše morebitne potrebe. Previdnost je že na delu!

Z vami delim tudi odločitev o odpovedi Kapitlja Bratstva, ki je bil načrtovan od 1. do 3. maja. Oskrbniki lokalnih bratstev se bomo tako srečali 1. novembra. Ostala srečanja se bodo sicer nadaljevala, ker pa je s pripravo kapitlja precej dela, nam ga ne bi uspelo pripraviti v tem času pa tudi župnije gostiteljice (Cesano Maderno-MB) ne bi uspele zagotoviti njegove izpeljave. Odpoved drugih dejavnosti bomo presojali sproti na podlagi razvijanja situacije, odlokov vlade in navodil škofov. Za enkrat so odpovedana vsa srečanja do 3. aprila.

Še naprej bomo objavljali komentarje evangelijev postnih nedelj, ki bodo na voljo vsak petek na [Youtube kanalu Bratstva](#) [italijanski kanal Bratstva; slovenske kateheze na You Tube kanalu Bratstva pripravlja Anja Kastelic: [Bratstvo Evangelii Gaudium](#), op. prev.]. Enako velja za evangelije velikonočnega tridnevja.

Mesečna Božja beseda in razmišljanja v [Že klijе](#) bodo še naprej prihajala, zato povabljeni, da prek podelitve na daljavo prek spleta ohranjate bratsko podelitve ob evangeliju – ne vsi skupaj v eni hiši, ampak v živo iz hiš!

Molitev rožnega venca, ki jo mnogi molijo po domovih za osvoboditev deklet, ki so sužnje trgovine z ljudmi, naj se nadaljuje. Naj se okrepi, saj so prav one najbolj izpostavljene okužbam vseh vrst, saj klient, ki želi svoje blago, ne gleda v obraz nobenega.

Čakajmo z zaupanjem in delavnostjo kakor seme v zemlji. Prišel bo trenutek, da obrodimo nov sad. Ostanimo povezani v molitvi, ki diha s svetom, in prosimo Gospoda na priprošnjo naše predrage matere Marije. Objemam vas in kličem Očetov blagoslov na vsakega izmed vas, še posebej na najmlajše, na vaše družine, na vaše starše, brate in sestre ter na vaše župnije.

s. Katia Roncalli